

Til § 222.

Overtrædelse af denne Paragraf straffes efter den gældende Straffelov med Fængsel indtil 12 Aar.

I det i 1924 fremsatte Straffelovsforslag var Strafferammen Fængsel indtil 8 Aar; i det i 1928 fremsatte Forslag fastsattes Straffen til Fængsel indtil 10 Aar, og under Forslagets Behandling i Landstinget i 1930 blev Strafferammen yderligere skærpet til Fængsel indtil 12 Aar.

Fastsættelsen af den høje Strafferamme medfører, at Sager for Overtrædelse af denne Paragraf i Henhold til Retsplejelovens § 687 behandles for Landsret under Medvirken af Nævninger, skønt de fleste af disse Sager vedrører Samleje med Piger mellem 14 og 15 Aar, og Straffen som Regel falder ud til Fængsel mellem 3 og 6 Maaneder.

Da man finder det urimeligt, at disse Sager, ogsaa hvor der ikke foreligger skærpende Omstændigheder, behandles som Nævningsager, medens Sager vedrørende en Række ligesaa grove Forbrydelser behandles paa almindelig Maade ved Underret under Medvirken af Doms mænd, foreslaar man, at den normale Strafferamme fastsættes til Fængsel indtil 6 Aar.

Paragraffen omfatter imidlertid ogsaa Forbrydelser af grovere Karakter, hvor en særlig streng Straf kan være paa sin Plads, navnlig hvor et Samleje med et Barn er opnaaet ved Trusler, der dog ikke kan medføre Straf for Voldtægt, eller hvor det paagældende Barn er særlig ringe udviklet. Man foreslaar derfor, at den nuværende Strafferamme bevares, hvor Barnet er under 12 Aar, eller hvor Gerningsmanden har forskaffet sig Samlejet ved Tvang eller Fremsættelse af Trusler.

Til § 234.

Efter Justitsministeriets Formening maa de Handlinger, der kan straffes efter denne Bestemmelse i dens nuværende Affattelse, anses som værende af en saa grov Karakter, at der, naar Forseelsen er begaaet i erhvervs-mæssigt Øjemed, er Grund til i Almindelighed at anvende Frihedsstraf. Man foreslaar derfor en Bestemmelse, hvorefter Straf af Bøde i saadanne Tilfælde kun kan anvendes under særlig formildende Omstændigheder. I denne Forbindelse kan man henvise til, at der i Rusland i Henhold til en Bestemmelse af 17. Oktober 1935 er fastsat Straf af Frihedsberøvelse indtil 5 Aar for den, der fremstiller eller udbreder pornografiske Skrifter.

Endvidere mener Justitsministeriet, at der indenfor dette Felt er Grund til at ud-

vide det strafbares Omraade. Der er navnlig i den senere Tid fremkommet en Del Skrifter, hvis Indhold i det hele har en saadan Karakter, at det maa staa enhver klart, at Skriftet kun kan betragtes som et Forsøg paa Spekulation i Interessen for pornografisk Lektüre. Saafremt disse Skrifter ikke har et egentlig utugtigt Indhold, kan de i Øjeblikket ikke rammes. Da saadanne Skrifter imidlertid intet berettiget Formaal har, foreslaar man, at der fastsættes Straf for den, der for Vindings Skyld offentliggør eller udbreder Skrifter og Billeder, der udelukkende maa antages at have til Formaal at spekulere i Sanselighed, selv om Indholdet ikke kan anses for egentlig utugtigt i den Forstand, Domstolene tager dette Begreb. Udenfor denne Bestemmelse falder de Tilfælde, hvor Skriftet har — eller tillige har — et virkelig literært, kunstnerisk eller videnskabeligt Formaal.

Rigsadvokaten har med Hensyn til Forslaget om en Udvidelse af det strafbares Omraade udtalt, at der efter hans Skøn ikke er nogen Trang hertil.

Hertil maa bemærkes, at vel kan en stor Del af de Skrifter, der alene har Spekulation i Uanstændighed til Formaal, rammes efter de nugældende Bestemmelser om utugtige Skrifter. Efter Justitsministeriets Formening kræver imidlertid Praxis, for at et Skrift kan betegnes som utugtigt, ikke alene, at Skriftet ikke har noget berettiget Formaal og skønnes egnet til at virke „æggende“ i seksuel Henseende, men ogsaa at Skriftets Indhold er af en vis grovere Beskaffenhed. Efter den foreslaaede Bestemmelse vil ikke blot egentlig utugtige Skrifter, men ogsaa Skrifter, der ikke kan betegnes som utugtige, men dog er af utvivlsom slibrig Karakter, kunne rammes, og hertil er der efter Justitsministeriets Formening god Grund.

Til § 236.

Efter den gældende Straffelovgivning er der ingen Adgang for Myndighederne til at forbyde Sædelighedsforbrydere — heller ikke saadanne, der har forbrudt sig mod Børn — at tage Ophold hos Familier, hvor der er Børn, eller selv at have Børn i deres Hjem. De i Forsorgsloven indeholdte Regler giver heller ikke tilstrækkelig Beskyttelse for Børnene i denne Henseende. Forsorgslovens § 130 hjemler ganske vist Myndighederne Adgang til i visse Tilfælde at fjerne et Barn fra Hjemmet, naar Hensynet til Barnets Velfærd kræver det, og denne Bestemmelse vil kunne benyttes, hvor det